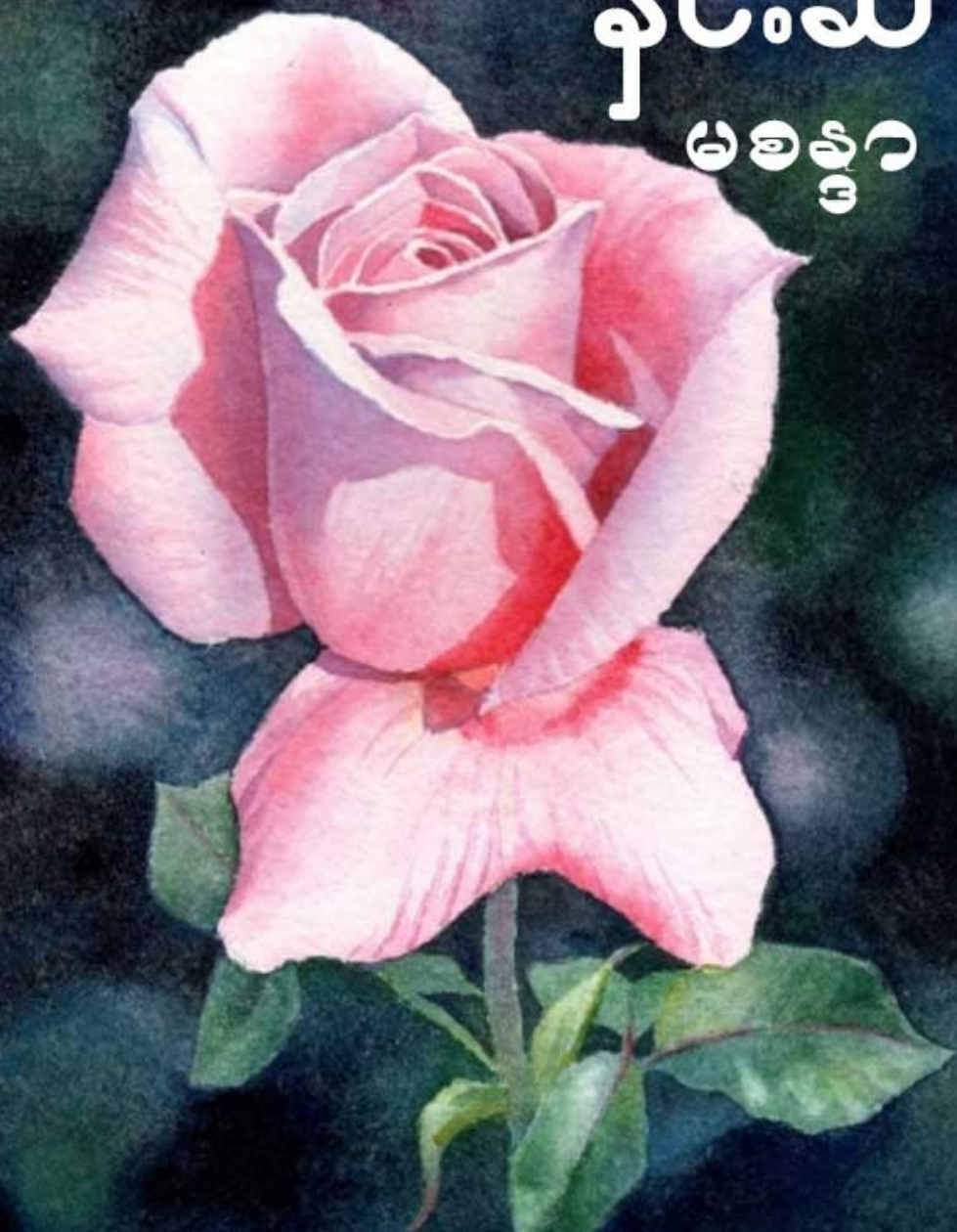

နှင်းဆီ

မစုစု

ချစ်သော စာဖတ်သူသို့

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် ကျော်ငယ်ငယ်ထဲက ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးနှစ် ပုဒ်ရှိပါတယ်။ တစ်ပုဒ်က "ငြိုးမာန်ဖွဲ့သူရယ်" တဲ့၊ နောက် တစ်ပုဒ် ကတော့ "ကြွေလွင့်နှင်းဆီ" တဲ့။ စာတွေ ဝတ္ထုတွေ ကို သူများ ဖတ် ပျော်အောင်၊ ဖတ်လို့ရအောင် ရေးလာတဲ့တစ်နေ့ ရေး မယ်လို့ ခဲထားတဲ့ ဝတ္ထုနှစ် ပုဒ်ပါ။

"ငြိုး မာန်ဖွဲ့သူရယ်" ကတော့ ရေး ပြီးခဲ့ပါပြီ။ အကြံပေး ဝေဖန်ကြ တဲ့ စာဖတ်သူများ ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောလိုက်ပါရစေ။ အလုပ် တာဝန်တစ်ဖက်နဲ့မို့ စာတစ်စောင်ချင်းမပြန်နိုင်ခဲ့တာကိုလည်း ခွင့်လွှတ် ဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။

*

ဒီနေ့ မော်ရော ဇော်ပါ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်သည်။ ထိုနေ့ရက်တွင် ပင် သူတို့ နှစ် ဦးလုံးတွင် သတင်းဆိုးကို ကြားခဲ့ရလေသည်။

“မိမော် နင် သိပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဖေဖေ မိန်းမ ယူတော့မလို့တဲ့”

မော်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားပြီး လက်ထဲမှာ စုတ်တံကလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ် ကိုဇော် နင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဖေဖေ မိန်းမယူတော့မယ်တဲ့”

“အို မ ဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကယောင်ချောက်ချား အော်လိုက်သော မော်ကို ဇော်သည် ရီဝေစွာ ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် မော်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့အဖေ နောက်မိန်းမ ယူတော့မယ်”

ဇော်က တိုးတိုးပြောသော်လည်း မော့နားထဲသို့ မူ ထိုစကားသံများ ည ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက်သလို ကသော င်းကနင်း ပြေးဝင်လာကြသည်။ မသိမသာလေး မျက်ရည် ရစ်ဝဲနေသော ဇော်ကို ပြုကြောင်းကြောင်းလေး ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ရင်တွင် ‘မှ နှလုံးသား သည်လည်း ‘ဖေဖေ မိန်းမယူတော့မယ်၊ မိန်းမ ယူတော့မယ်’ ဟု ဆိုင်းချက်ကျကျ အော်ပြီး ခုန်နေသလို ခံစားနေရလေသည်။

“နင် တကယ်ပြောတာလား ကိုဇော်ရယ်”

အတန်ကြာအောင် မှင်တက်မိနေပြီးမှ မော်သည် နံရံကို အားလျှောစွာ မှီချလိုက်သည်။ မှိန်ဖျော့ဖျော့ အသံလေးနှင့် မယုံမရဲ ထပ်ပြီး မေးမိသည်။

ဇော်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပင့်သက်တစ်ချက်ချကာ သူ့ရှေ့မှ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ မပြီးသေးသော ပန်းချီကား ဖြစ်သော်လည်း နှင်းဆီပန်းပွင့်လေးကို ဆွဲထားကြောင်း သိသာသည်။ စိမ်းဖန့်ဖန့် အရွက်များ ကြားထဲတွင် ကားကားစွင့်စွင့် ပွင့်နေသော ပန်းတစ်ပွင့်နှင့် မဝံ့တဝံ့ ပွင့်ရန် အရှိန်ယူနေသော ပန်းငုံလေး တစ်ငုံကိုပါ တွေ့ရသည်။

မော်နှင့် ဇော်သည် အမြွှာမွေး မောင်နှမနှစ် ဦး ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဝါသနာဗီဇ လုံးဝမတူပေ။ မော်သည် သီချင်းဂီတနှင့် ပန်းချီကို ဝါသနာထုံသော်လည်း ဇော်သည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပင် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် မဆိုတတ်၊ ဝလုံးကိုပင် ပိုင်းအောင်မဆွဲ တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဇော် ဖတ်လေ့မှတ်လေ့ရှိသော ဝတ္ထုစာအုပ်များ ကိုလည်း မော်သည် တစ်ခါမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့ဖူးပေ။

“မေမေဆုံးတာမှ သုံးနှစ် တည်းရှိသေးတယ်”

"အေးလေဟာ"

"ဖေဖေကလည်း လွန်တာပေါ့၊ နင်တို့ယောက်ျားတွေ ဟာ ဒီလို ပဲလား ကိုဇော်ရာ"

"နင်တို့ မိန်းမတွေ ကလည်း လွန်တာပေါ့၊ ဘာလို့ ဖေဖေကို ကြိုက်သလဲ"

"ဖေဖေက ပိုက်ဆံရှိတာကိုး"

"အေးလေ သူငွေကိုး"

မော်သည် နဖူးပြင်ပေါ်တွင် စီရရီသီးလာသော ချွေးစက်လေး များ ကို လက်ဖမိုးနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ငိုချင်လာသော ကြောင့် ဇော်ကိုကျောပေးပြီး ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်သွားမိသည်။ ရင်ထဲတွင် ခဲဆွဲလိုက်သလို လေးလံသွားသည်။ ပန်းချီဆွဲလိုစိတ်လည်း မရှိတော့ပေ။

ဟိုသည်ငှေ့ကာ တိုက်ခတ်နေသော လေရှူးကြောင့် ခန်းဆီးပြာ ပြာလေးသည် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည်။ မော်သည် မြူးရွှင်ရွာ လွင့်ဝဲနေ သော ခန်းဆီးလေးကို မနာလိုသလို ဖြစ်လာသည်။ ခန်းဆီးစကို လက် နှစ် ဖက်နှင့် ထိန်းကိုင်ပြီး မလွင့်အောင် ချပ်ထားလိုက်မိရင်း မျက်တောင် ရှည်များ ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ မျက်ရည်ကိုထိန်းထားလေသည်။

"ငါ့ကို ကြီးကြီးငွေက ပြောတာ"

"ဟုတ်လား"

ကြီးကြီးငွေသည် ဖေဖေနှင့် ဆွေမျိုး နီးစပ်တော် သော အပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ မေမေရှိစဉ်ကတည်းက မော်တို့ဇော်တို့ကို ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ခဲ့သည်။ ကြီးကြီးငွေသည် စေတနာကောင်းသော် လည်း တဖျပ် တောက်တောက် ဆူပူတတ်သဖြင့် မော်နှင့် ဇော်သည် ချစ်လည်းချစ် ကြောက်လည်းကြောက်ရသည်။ လေကြောရှည်လွန်းသော ကြီးကြီးငွေ ကို ဖေဖေကမူ အတန်ငယ် စိတ်ပျက်ဟန်ရှိသည်။

"ကြီးကြီးငွေပြောတာဆိုရင် သေချာတာပေါ့နော်"

"အင်း သေချာတာပေါ့"

ဇော်သည် ခြောက်ကပ်ကပ်အသံနှင့် ဖြေရင်း ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်သည်။

"ဖေဖေအသက်က ငါးဆယ့်ငါးဆိုပေမယ့် နုပျိုတော့လည်း မိန်းမတွေ က ကြိုက်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ဟာ၊ ဟေ့ မိမော်၊ စိတ်ညစ်မနေနဲ့၊ ငါတို့အဖေကြီး ဒီလောက်စွံတာ ငါတို့ဂုဏ်ယူရမှာ ပေါ့၊ သူ့မိန်းမ လောင်းက အသက်ဘယ်လောက်လဲ သိလား"

ဇော်သည် မော်ဆုပ်ကိုင်ထားသော ခန်းဆီးစလေးကိုလှမ်း၍ ဆွဲယူရင်း ရယ်ရယ်မောမော ကြိုးစား၍ ပြောသည်။

"ဘယ်လောက်တဲ့လဲ"

"မှန်းကြည့်စမ်း"

"အို မသိ"

"နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် "

"ဘာ နှစ် ဆယ့်ငါး"

ဇော်သည် ပခုံးတွန့်ကာ လှောင်ပြုံး လေး ပြုံး ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
မျက်လုံးလေးပြုံး နေသော မော်ကို မကြည့်ဘဲ ဆည်းဆာ ရောင် တောက်နေသော ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်နေလေသည်။

"အို နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် ဟုတ်လား"

"အင်း ငါတို့အဖေနဲ့ အသက်သုံးဆယ်တိတိကွာတယ်"

မော်သည် အသက်ကို ပန်းလျှော့ရှာ လိုက်မိသည်။ ဇော်လို လှောင်ပြုံး ကလေးကိုပင် မပြုံး နိုင်ရှာပေ။

ဆည်းဆာရောင် နီရဲရဲသည် အခန်းထဲအထိယှက်ဖြာဝင်ရောက် နေသည်။

ချွေးပြန်နေသော မော့မျက်နှာလေးသည် ဆည်းဆာရောင် တွင် နီနီတွေ :တွေ :လေး
ဖြစ်နေသည်။ လှောင်သလိုလို ရယ်ကျဲကျဲပြုံး နေသော်လည်း ဇော်မျက်နှာသည်ကား
အကြောအခြင်များ တင်းကာ မာကျောကျော ဖြစ်နေလေသည်။

"မိမော်လေး၊ နင်မငိုနဲ့နော်"

"အင်း မငိုပါဘူး"

မော်က ငိုသံလေးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

ထိုနောက် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

"လာဟာ ခြံထဲသွားရအောင်"

"သွားချင်ပါဘူး"

"အိမ်ရှေ့က ဒေစီပန်းတွေ ပွင့်တော့မယ်၊ သွားကြည့်ရအောင် လေ"

"ကြည့်ချင်ပါဘူး ကိုဇော်ရာ"

"နေဟာ နေဟာ"

"ဇော်သည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကိုကျော်ကာ မြေပေါ်သို့ ဖြူဖန်းခနဲ
ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကြာရှည် ဆက်စကားပြောနေပါက နှစ် ယောက် လုံး
မျက်ရည်ကျတော့မည် ကိုသိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ မော်သည် သူ့ထက်
ငါးမိနစ်သာငယ်သော်လည်း သူက ငါးမိနစ်မက အရီ အသေခံချင်သည်။ တော် ကြာ မော့ကို
မချော့နိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် မော့ ရှေ့တွင် မျက်ရည်ကျမိမည် ကို စိုးရိမ်မိသည်။

"နင်ငိုမနေနဲ့နော်"

"အင်းပါ"

ခြံထဲသို့ ပြေးသွားတော့မည် ပြုပြီးမှ စိတ်မချသလို ထပ်ပြော သည်။ ထိုနောက်

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ နှိုက်ကာ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

"ရှေ့ကြည့်၊ အဲဒါ ငါတို့အဖေရဲ့ ဇနီးလောင်းလေး"

ဇော် ပစ်ပေးသော ဓာတ်ပုံလေးကို မော်က မိအောင် ကမန်း ကတန်းလေး ဖမ်းလိုက်သည်။

"လှတော့ အလှသား"

ဇော်က မလိုတမာအသံနှင့် ပြောရင်း မြေပြင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ခဲ လေးတစ်လုံးကို လွင့်သွားအောင် တအားလွှဲကန်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ မိန်းမလှလေးသည် မော့ကို ငေးငေးလေး ကြည့် နေသည်။
မော်ကလည်း ငေးငေးလေး ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ဇော်သည် တွေ့သမျှ ကျောက်ခဲလေးများ ကို မလွတ်တမ်း ကန် ကျောက်ရင်း ခြံထဲသို့ ကဆုန်စိုင်း ပြေးသွားသည်။ ပြေးရင်း လွှားရင်း အော်ဟစ်ပြောသွားလေသည်။

"သူနာမည် က 'နှင်း'၊ 'နှင်း' တဲ့"

"နှင်းတဲ့၊ နှင်းတဲ့လား"

မောင်သည် ဖျော့ဖျော့လေးပြုံး ပြနေဟန်ရှိသော မိန်းမလှလေး ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ခေါင်း ကလေးငုံ့ကာ သိမ့်ခနဲ ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ မငိုပါဘူးဟု အာမာန္တ ခံလိုက်သော် လည်း တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်များ ကို မတားနိုင်ချေ။ တားရန်လည်း မကြို၊ စားတော့ချေ။ အမှောင်ရိပ်တွင် ဂူလေးရပ်ရင်း ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်နေမိလေသည်။

*

ထိုနေ့မှစ၍ ရေတွက်လျှင် နှစ် ပတ်ခန့်ပင် ကြာမည် မထင်။ 'နှင်း'ဟူသော

မိန်းမချောင်းကို ဖေဖေသည် အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်တင်လာခဲ့လေသည်။

"နှင်းရေ ဟောဒါက အစ်ကိုကြီးရဲ့ သားနဲ့သမီး ဇော်နဲ့မော် တဲ့"

ဖေဖေက မိတ်ဆက်ပေးသော အခါ မော်သည် မချိုပြုံး လေးကို ကြို စား၍ ပြုံး ပြခဲ့သော်လည်း ဇော်သည် လုံးဝမပြုံး ခဲ့ပေ။ မရယ်နိုင် မပြုံး နိုင်အောင် အကြောအခြင်များ ဆိုင်းနေသလို သူ့မျက်နှာထားသည် မာပြီးတင်းနေသည်။ ဖေဖေကိုကြောက်ရလွန်းသော ကြောင့် သာ နှုတ်က ဘာမှမပြောသော်လည်း မျက်လုံးအစုံသည်ကား နှင်းကိုလှောင်ပြောင် ရှုတ်ချသလို စိန်းစိန်းစားစား ကြည့်လေသည်။

"အစ်ကိုကြီး သားသမီးတွေ က အချောင်းတွေ နော်၊ အမြွှာ လေး နှစ် ယောက် ဆိုတော့ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ"

နှင်းသည် တောက်တောက်ပပလေး ပြုံး လိုက်ပြီး လိုက်လျှော ညီထွေပြောသည်။ မော်ကမူ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိသည့်အတွက် သူ့ မျက်နှာ လှလှလေးကို အငေးသားကြည့်နေမိလေသည်။ သည်လို ချောချော လှလှလေးက သက်တူရွယ်တူချင်း မယူဘဲ ဖေဖေလို အဖေ အရွယ် ကြီးကို ဘာလိုများ ယောက်ျားတော် ချင်ရပါလိမ့်ဟုတွေး မိသည်။

"ရှေ့နှစ် ဆိုရင် သူတို့နှစ် ယောက် လုံး ဆယ်တန်းဖြေကြရတော့ မှာ ၊ အစ်ကိုကြီး ကတော့ နှင်း သိတဲ့အတိုင်း အလုပ်ထဲမှာ နှစ်နေတဲ့လူ၊ သူတို့ကို စာမပြအားဘူး၊ နှင်း ရောက်လာတော့ အတော် ပဲပေါ့၊ သား နဲ့သမီး နားမလည်တဲ့စာတွေ ကူပြပေးနိုင်မယ်"

ဖေဖေသည် မော်ပခုံးကိုသိုင်းဖက်ကာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစေလို သော သဘောနှင့် ပြောသည်။ မော်သည် ဖေဖေကိုမော်ကြည့်ရင်း ရုတ် တရက်မျက်ရည်လည်လာသည်။ ဖေဖေသည်အစစအရာရာသူသဘော နှင့် သူ လုပ်ကိုင်စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ 'ဖေဖေတော့ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင် ထူမို့ မိန်းမယူတော့မယ် သားတို့သမီးတို့' ဟုပင် တိုက်ရိုက်ပြောခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ ကြီးကြီးငွေ့မှတစ်ဆင့် မော်တို့သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မနေ့ တုန်းက ထမင်းစားစဉ်ကမူ ရယ်ရွှန်းဖတ်ရွှန်းနှင့် 'နက်ဖြန်ကျရင် ဒီ အိမ်မှာ အိမ်သား တစ်ယောက်

တိုးတော့မယ်'ဟု ပြောလေသည်။ မော် ရော ဇော်ပါ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီမို့ မိမိကိုယ်မိမိတော့ လူကြီးအရာ သွင်းမိသည်။ သားသမီးများ နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလေ့မရှိဘဲ အလုပ်ထဲ တွင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နှစ် ဖြူမပ်ကာ တည်တည်နေတတ်သော ဖေဖေကို မော်တို့ကြောက်ရသည်။

'ဖေဖေရယ် မယူပါနဲ့'ဟု တားမြစ်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ဖေဖေ၏ ဘဝသည် သူတို့နှင့် ဆိုင်သည်။ ဖေဖေ၏ ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသည် သူတို့မောင်နှမနှစ် ဦး ဖြစ်သည်။ မေမေ ဘဝ တစ်ပါး ပြောင်းသွား သည်မှာ လည်း သုံးနှစ် ခန့် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ နောက်အိမ် ထောင်ပြုလိုကပြုစေတော့။ သို့ပါသော်လည်း သူတို့ချစ်ရသော ကြောက် ရသော အားကိုးရသော ဖခင်သည် နောက်အိမ်ထောင်ပြုရမည့် အရေး သူတို့ကိုတော့ အတန်ငယ်စောပြီး အသိပေးစေလိုသည်။ တိုင်ပင်စေလို သည်။ သူတို့နှစ် ဦးကို မေ့မထားဘဲ သဘောဆန္ဒမေးမြန်းစေလိုသည်။ ခုတော့ သူစိမ်းများ ကို အသိပေးသလို ဖေဖေသည် 'အိမ်မှာ အိမ်သား တစ်ယောက် တိုးမယ်ဟေ့'ဟု ကြေညာပြီး အသိပေးရုံသာပြုခဲ့လေသည်။

"နှင်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်၊ ဒီဂရီရပြီးသားကွဲ့၊ ဒီတော့ သားနဲ့သမီး မတတ်တာရှိရင် မေးနိုင်တာပေါ့"

ဖေဖေသည် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကိုကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ် လုပ်ခဲ့ ပြီး ခုမှ သားနှင့် သမီး၏ အရေး ကို ရှေ့တန်းတင်နေသည်။ သူ့မယား အလှလေး အနေမခက်စေရန် သားနှင့် သမီးတို့က ခင်မင်လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုစေချင်ပုံရသည်ဟု တွေ့ ရင်း မော်ရင်ထဲတွင် တစ်စစ်စစ် နာကျင် လာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး မုန်းတီးသွားသလို ခံစားရသည်။

"မလိုပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် တို့ ကျူရှင်ယူနေတာပဲ"

ဇော်သည် ပြုံး ပြုံး လေး ရပ်နေသော နှင်းကို စိမ်းစိမ်း ကားကား ကြည့်လိုက်ပြီး အသံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေသည် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဇော်ကို ခပ်ထန်ထန် လှမ်းကြည့်လေသည်။ ဇော် သည် သူ့မျက်ဝန်းများ ကို မလွှဲဖယ်ဘဲ ဖေဖေနှင့်

တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ပြန် ကြည့်သည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်နေသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖိကာ စေ့ထားသည်။ တစ်သက်လုံး သူ့ကို မော် မကြည့်ဘဲ ချစ်ကြောက်ရိသေ့သော သားငယ်သည် အထိနာသော ကျားကလေးအလား ထူးထူးခြားခြား မာန်ဖီနေဟန်ရှိသည်ကို ဖေဖေ သည် ရုတ်ခြည်းသတိပြုမိသွားလေသည်။

"ကိုဇော်ရေ တယ်လီဖုန်းလာနေတယ် သား"

တင်းမာနေသော အခြေအနေကို ကြီးကြီးငွေ့က လိမ္မာ ပါးနပ် စွာ ထိန်းလိုက်သည်။ အမှန်တကယ် တယ်လီဖုန်းလာခြင်းမဟုတ်ဘဲ အော်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို မော် ရိပ်မိလိုက်သည်။ ဖေဖေသည် ပင့် သက် တစ်ချက်ရှိကကာ ခေါင်းကိုဆတ်၍ သွားခွင့်ပေးလိုက် သော အခါ ဇော်သည် ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

"ကဲ ကဲ၊ သမီးလည်း သွားချင်သွားတော့၊ ဖေဖေတို့ နားလိုက် ဦးမယ်၊ ဩော် မြမေကို ပြောလိုက်စမ်းသမီး၊ သံပရာရည်နှစ် ခွက် လုပ် ပေးစမ်းပါလို့"

တောင့်တောင့်တင်းတင်းလေး ရပ်နေသော မော်ကိုပါ ဖေဖေ က သွားခွင့်ပေးလိုက် သည်။ မော်သည် ခုမှ စိတ်သက်သာရာရသွား သလို ပင့်သက်ရည်ကိုကျိတ်ပြီး ချလိုက်မိသည်။ မြေပြိုမည် စိုးသည့် အလား ခြေလှမ်းကို ဖွဖွလေးနင်းပြီး ယောင်ကန်းကန်းလေး ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။

"ဒီအရွယ်လေးတွေ ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ နှင်းကို သူတို့ ရုတ်တရက်တော့ ဘယ် လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ"

အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်ခါနီး တွင် ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောသော နှင်း၏ အသံကို မော်က ကြား ဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးသည်။ ဖေဖေ သည် ဘာပြန်ပြောမည် နည်း။ နားစွင့်လိုက်မိစဉ် 'သဘောထား ပြည့် လိုက်တာ နှင်းလေးရယ်' ဟူသော အသံကို ကြားရသည်။ ဖေဖေဦးကျူး သံသည် သကာရော ထန်းလျက်ရော လူးနေသော် လည်း မော်နားထဲသို့ မူ သံရည်ပူကျက်ကျက် လောင်းချလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင် ထဲတွင် ခါးခါးသီးသီးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

"ဘာ ဖြစ်လို့ ကလန်ကဆန် သွားပြောနေသလဲ ဇော်ရယ်၊ နင့် အဖေစိတ်တိုတာ သိသားနဲ့"

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကြီးကြီးငွေ့သည် ဇော်ကို ခပ်ကျိတ် ကျိတ် ဆူနေသည်။ မော်သည် ဇော်ဘေးတွင် ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"မမမြရေ၊ ဖေဖေက သံပရာရည်နှစ် ခွက်တဲ့"

"ချိုချိုလား ချဉ်ချဉ်လား မော်"

နောက်ဖေးချောင်မှနေ၍ ပြုတ်ပြုတ်တစ် အကဲခတ်နေသော မမြမေက ပြန်မေးသည်။ မော်သည် ခေါင်းကို တအားခါယမ်းလိုက် သည်။ ထိုနောက် ငိုသံလေးနှင့် ပြောသည်။

"မသိဘူး၊ မသိပါဘူး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် တော့ ဖျော်သွား"

ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်ထားသော ရေခဲသေတ္တာကြီး ၏ နံရံတွင် ဇော်အရိပ်က ဝါးတားတား ထင်ဟပ်နေသည်။ မော်သည် ထိုအရိပ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေရင်း မေမေ့ကို အပြင်းအထန် သတိရ ပြီး တမ်းတနေမိသည်။ မော်တို့ချစ်သော မေမေ၊ မော်တို့ကိုကြင်နာခဲ့ သော ၊ ယုယခဲ့သော ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေခဲ့သော မေမေသည် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီမို့ ကလေးငယ် တစ်ယောက် လို 'မေမေရယ် ပြန်လာပါ' ဟူ၍ တော့ ပြောမနေသာပါ။ မေမေသေသွားပြီ ဖြစ်၍ ထာဝရခွဲခွာခဲ့ရပြီ ကို မော် ကောင်းစွာ နားလည်လက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤခြံ ဝင်း ဤစံအိမ်တွင် မေမေ အငွေ့အသက်ကလေးများ က နွေးထွေးစွာ ရင်သန်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ မေမေမရှိလျှင် မေမေ့နေရာသည် ကွက်လပ် သာလျှင် ဖြစ်နေပါစေတော့၊ မေမေ၏ အငွေ့အသက်ကလေးများ သာ ကျန်ပါစေတော့။ ထိုကွက်လပ်ကို အစားဖြည့်ရန် မလိုပါ။ မေမေ့နေရာ တွင် မေမေကလွဲ၍ မည် သူ့ကိုမျှ လက်မခံနိုင်ပါ။

"ဪ ဖေဖေက စိတ်တိုတတ်သတဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟောဒီ ငဇော် ဆိုတဲ့ကောင်မှာ ကော စိတ်မရှိရဘူးလား၊ မတိုရဘူးလားဟင် ကြီးငွေ့ရဲ့ ပြောစမ်းပါ၊ မိမော်တို့ ငဇော်တို့ကို

လုံးဝအရေး မစိုက်ဘဲ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်ခဲ့ပြီပဲ။ ဒါတောင် အားမရသေးလို့ သူ့မယားချောလေးကို ချစ်ရမယ် ခင်ရမယ်ဆိုပြီး အမိန့်ပေးချင်သေးလို့လား။ ငဇော် တို့လည်း အဖေ့သားပဲ။ အဖေလိုတော့ စိတ်ရှိတာပဲ။ သူလည်း လွတ်လပ်စွာ မိန်းမယူတယ်။ နောက် မိန်းမတစ်ယောက် ကို လွတ်လပ်စွာ ချစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဟောဒီငဇော်တို့ မိမော်တို့ကလည်း လွတ်လပ်စွာ မုန်းတယ်။ အမြင်ကပ်တယ်။ ဘာ ဖြစ်သေးလဲ။ အဲဒါဟာ ငဇော်တို့ အခွင့်အရေး "

ရုတ်တရက် စကားတွေ တတ်လာဟန်ရှိသော ငဇော်ကို ကြီး ကြီးငွေ့သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်။ အခါတိုင်းကမူ တစ်အိမ်လုံးတွင် သူ တစ်ယောက်သာ ချက်ကျလက်ကျနှင့် စကားတတ် သည်ဟု အထင်ရှိခဲ့သည်။ သူ ဆူတိုင်းပူတိုင်း လျှာကလေးထုတ်ကာ ချိုချိုပြုံး ပြုံး နှင့် ချွေလေ့ရှိသော ဇော်ကို ကလေးလိုသာမြင်သည်။ အခုလို နာသံ၊ မုန်းသံနှင့် ချက်ခနဲ ပြန်ပြောတတ်လိမ့်မည် ဟု မထင်ခဲ့ပေ။

"သူလည်း သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်ပဲ သားရယ်"

"သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်ချင်ရင်လည်း ရွယ်တူချင်းကို ကိုယ် ပါလား ကြီးငွေ့ရ"

"ဟုတ်သားပဲလို့"

ငြိမ်ငြိမ်လေး ငေးနေသော မော်က ဇော်လက်ကိုအုပ်ကိုင်ရင်း

သံယောင်လိုက်ပြောသည်။ ဇော်လက်များ သည် ချွေးစေးများ ပြန်ကာ အေးစက်နေသည်။

မော်သည် ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများ ကို ဖြုဖန်းခနဲသွားပြီး သတိရမိသည်။ ထိုအခါ ရင်ထဲတွင် ဆူဝေနေသော ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ရှက်စိတ်တို့သည် လည်ချောင်းဝသို့ ရောက်အောင် အလှူအယက် လုံး ထွေးပြီး တက်လာကြလေသည်။ 'သူ့မိထွေးက ငယ်ငယ် ချောချော ကလေး၊ အဘိုးကြီးက ငွေနဲ့ပေါက်ယူတာ'ဟူသော စကားများ ကို သူတို့ အချင်းချင်း လက်တို့ကာ လှောင်လှောင်ကလေး ပြောကြပေရော့မည် ။

"ဟွန်း ခုတော့ ကိုယ့်အဖေမိန်းမ ကိုယ် ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်း တောင် မသိဘူး"

"အင်းလေ၊ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲတောင် မသိဘူး"

မော်သည် သံယောင်လိုက်ကာပြောမိပြန်ရင်း အသက်ကို ပန်း လျှော့ ရှ။
လိုက်မိသည်။ အေးစက်နေသော လက်ချောင်းလေးများ နှင့် ဇော်လက်မောင်းကို
အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။

"မမနှင်းပဲ ခေါ်ပေါ့သားရယ်"

"အို မခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ အဖေမိန်းမကို ဘာလို့ အစ်မလို့ခေါ်ရမှာလဲ"

ကုပ်ထိအောင် ဝဲနေသော ဆံပင်ရှည်များ လွင့်ခါသွားလေ အောင်
ခေါင်းကိုသွက်သွက်ယမ်းရင်း ဇော်သည် စားပွဲပေါ်ရှိဆားပုလင်း လေးကို လက်နှင့်
တွန်းသည်။ လျှော့ခနဲ ရွေ့သွားသော ပုလင်းလေး စားပွဲအောက်သို့ ကျကွဲသွားမည် စိုးသဖြင့်
ကြီးကြီးငွေ့က လမ်းခုလတ်မှ ကမန်းကတန်း ဆီးဖမ်းလိုက်သည်။

"ဟဲ့ ငဇော်၊ ရမ်းလှချည်လား၊ နင့်အဖေနောက်မယားယူတာနဲ့
ဒီဆားပုလင်းလေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဟဲ့၊ တကတဲ"

ပြူး တူးပြိတ်နှင့် ပြောသော ကြီးကြီးငွေ့ကို လျစ်လျူရှုထားပြီး ဇော်သည် မူ
နံကုပ်ကုပ်နှင့် ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာငိုင်နေပြီးမှ သက် ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချကာ နေရာမှ
ဝုန်းခနဲ ထလိုက်လေသည်။ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာထားလေးနှင့် ငေးနေသော မော်ကိုပါ
နေရာမှ ဆွဲထူသည်။

"ကဲ လာဟာ မိမော်၊ ငါတို့ရပ်ရှင်သွားကြမယ်"

"ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ"

ဇော်နှင့် မော်တို့သည် သူဌေးသားသမီးများ ပင် ဖြစ်သော်လည်း
ပိုက်ဆံမပေါ်ချေ၊ နံနက်ထမင်း၊ ညထမင်းနှင့် နေ့ခင်းလည်း ထမင်းဘူး ကိုသာ ယူရသည်။
မေမေရှိစဉ်ကတည်းက သရေစာကို အကုန်လုပ်၍ မစားခဲ့ပေ။ ဖေဖေကလည်း
ပိုက်ဆံသုံးတတ်မည် ကို မလိုလားသော ကြောင့် မော်တို့လက်ထဲသို့ မည် သည့်အခါမှ
ငွေများများ စားစား မရှိပေ။ သူတို့လက်ထဲတွင် ငွေငါးကျပ် ပြည့်အောင်ပင် မကိုင်ဖူးချေ။

"တို့တွေ ခဲဖိုးသွားတောင်းမယ်"

"ဘယ်သူ့ဆီက"

"ဖေဖေ ဆီက"

"မြတ်စွာ ဘုရား"

ဇော်က အတည်ပေါက်ပြော၍ သွားတောင်းမည့် ဟန်ပြင်သော အခါ
ကြီးကြီးငွေသည် မျက်လုံးဖြူ သွားသည်။ ဇော်အင်္ကျီလည်ကုပ်ကို မမီမကမ်းလှမ်း၍ ဆွဲသည်။

"ဟဲ့ နင်တို့အဖေအကြောင်း သိသားနဲ့၊ တော် ကြာ သူ့ကိုလာ ပြီး
လှောင်နေတယ် ထင်သွားဦးမယ်"

"ထင်ပစေပေါ့၊ လှောင်တာပဲဟာ"

လှောင်ပြောင်သရော်သော အရောင် လေးများ တလဲ့လဲ့ တောက် ပ နေသော
ဇော်မျက်လုံးညိုညိုလေးများ ကိုကြည့်ရင်း ကြီးကြီးငွေ လန့် သွားသည်။ မကျေမနပ်စိတ်များ
က ဇော်ရင်ထဲတွင် ပြည့်သိပ်နေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အရွံ့တိုက်ပြီး ကသိကအောက်
ဖြစ်အောင် လုပ်တော့မည် ကို ကြီးကြီးငွေ နားလည်လိုက်လေသည်။

"ဇော်ရယ် မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက်နဲ့ သားအပျဉ်း စကား မများ ချင်စမ်းပါနဲ့၊
လိုလေသေးမရှိ ရှာဖွေပြုစုနေတဲ့အဖေကို အာမခံချင် စမ်းနဲ့။"

"ရှာဖွေပြုစု ကျွေးမွေးတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လို လေသေးမရှိတော့
မဟုတ်ဘူး"

"ဟဲ့ ဘာလိုနေသေးလို့လဲ"

"မေတ္တာ"

ဇော်သည် နှုတ်ခမ်းသားများ ကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

"ဖေဖေက ကျွန်တော် တို့ကို ခြံကောင်းကောင်းကြီး၊ အိမ်

ကောင်းကောင်းကြီးမှာ ထားပြီး အစားကောင်းကောင်းတွေ ကျွေးခဲ့ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့မေတ္တာလေးကျတော့ ကပ်စေးနှဲတယ် ကျွန်တော် တို့ကို မပေးဘူး၊ အခုလိုနောက်မိန်းမ တစ်ယောက် ကို အကုန်ပေးလိုက် ပြီ၊ ဘယ်မလဲ ကျွန်တော် တို့အတွက် မေတ္တာ"

ဇော်သည် ဖခင်၏ မေတ္တာကို လေထဲတွင် ဖမ်းရန် ကြိုး စားနေ သလို လက်ကလေးနှစ် ဖက်ကိုဝှေ့ယမ်းရင်းတုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ပြောသည်။ မော်သည် ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့်လာသော ကြောင့် ခေါင်းကလေးငိုက်စိုက်ချကာ ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်းသားတုံးကလေးများ ကို အကွက်ဖောက်ကာ ခင်းထားသော ကြမ်းခင်းသည် ပေါလစ်ရောင် တဖိတ် ဖိတ် တောက်နေသည်။ မော်သည် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဖိဖိလေး ကိုက်ထားရင်းမှ အကွက်တုံးလေးများ ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ အပြေးအလွှား ရေတွက်နေမိသည်။ သို့သော် အကွက်နှစ် ဆယ်ပြည့်အောင်ပင် မရေရ သေး မော်မျက်လုံးအစုံသည် မျက်ရည်များ ဖုံးကာ ဝါးသွားသော ကြောင့် ဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့ချေ။

"ငဇော်တို့ မိမော်တို့ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကျော်လာပြီ ကြီးငွေ့ရဲ့ ၊ အဲဒီ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ထဲက တစ်နှစ် မှာ တစ်နာရီ စုစုပေါင်း ဆယ့်ခြောက် နာရီတောင် ဖေဖေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် မနေခဲ့ရပါဘူး၊ မေမေ နဲ့တော့ ဆယ့်သုံးနှစ် ပဲ နေခဲ့ရတယ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ် လုံးလုံး မေမေဟာ ကျွန်တော် တို့ကို ချစ်သွားတယ်"

"ကိုဇော်ရယ် သားရယ်"

ကြီးကြီးငွေသည် မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီး ဇော်ပခုံးနှစ် ဖက် ကို ယုယုယယ ဖက်လိုက်လေသည်။ နေ့ချင်းညချင်း စကားတွေ တတ် လာနေသော ဇော်သည် ကျယ်ပြန့်နွေးထွေးသော ကြီးကြီးငွေ၏ ရင်ခွင် တွင် မျက်နှာအပ်ကာ သိမ်ခနဲ ရှိုက်လိုက်သည်။

ဖေဖေ မိန်းမယူတော့မည် ဟု သိကတည်းက ရင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းစုပြီး ခဲလာသော အကျိတ်အခဲများ သည် နှင်းကို တေ့တေ့ ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရသော အခါ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပေါက်ကွဲထွက်ရန် အား ယူလာကြကုန်သည်။

"သားသမီးကို မချစ်တဲ့မိဘ မရှိပါဘူး၊ ကလေးတို့ရယ်၊ မိဘ မေတ္တာကို

အထင်မလွဲကြပါနဲ့။"

ကြီးကြီးငွေသည် သူ့မျက်ရည်ကိုသူ့အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ဖျောင်း ဖျောင်းဖျဖျ ပြောသည်။ ပြောမယ့်သာပြောရသည် ကလေးများ နှင့် ချစ် ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလေ့မရှိသော မောင် ဖြစ်သူကို သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း သိပ်ကျေနပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ချေ။

"ကဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်ရင် သွားကြည့်ကြ၊ ကြီးငွေ ပိုက်ဆံပေး လိုက်မယ်"

ကြီးကြီးငွေသည် သူ့ဘော်ဒီအင်္ကျီရှည်ကြီးအတွင်း သို့ လက် နှိုက်သည်။ ပထမ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထွက်လာသည်။ ထပ်နှိုက် သည်။ နောက်ထပ် တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ထွက်လာသည်။ နောက် တစ်ခါ နှိုက်သည်။ တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ထပ်ထွက်လာသည်။

"ကဲ သမီးမော်၊ ထ၊ ရေသွားချိုး ၊ ရုံအောက်က တွေ .ကရာတွေ ကိုတော့ မစားနဲ့နော်"

မော် မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ကာ မျက်ရည်များ ကိုပါသုတ်ပေး ပြီး ကြီးကြီးငွေသည် ငွေအစိတ်ကို လက်ထဲထည့်လေသည်။ မော်သည် စိတ်ညစ်ကာ ငိုချင်နေသေးသော်လည်း မရစဖူး ငွေအစိတ်ကြီးများ တောင် ရုပ်ရှင်ဖိုးရသော အခါ အတန်ငယ် စိတ်ဆောင်ပြီး ရွှင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

"လာဟေ့ ကိုဇော်၊ တို့ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်"

ရှိုက်ငင်သံလေး မပြယံတပြယ် မျက်ရည်စလေးများ တဝေဝေ နှင့် မော်သည် ဇော်လက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ဇော်သည် အတန်ကြာ အောင် ဂူဂူကြီး ရပ်နေသေးသော လည်း မော်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါလာသည်။

အခန်းဝရောက်သော အခါ ဖြူဖန်းခနဲရပ်လိုက်ပြီး ကြီးကြီးငွေကို လှည့်ကြည့်သည်။

"ကြီးငွေ၊ ကျွန်တော် တို့ ဖေဖေမိန်းမကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ သိပြီ"

"ဘယ်လိုလဲ"

ဇော်သည် မော့ပခုံးကိုညှစ်ကိုင်ကာ ဟက်ခနဲ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သည်။
ထိုနောက် အသံကိုမြှင့်ကာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။

"ဒီလောက်တောင် အဘိုးကြီးယူချင်လှတဲ့မိန်းမ၊ ကြီးတော် နှင်း လို့ခေါ်မယ်"

*

"ကြီးတော် နှင်းတဲ့ ဟုတ်လား၊ ကြီးတော် နှင်းတဲ့လား"

နှင်းသည် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် သားက ကြီးတော်
ခေါ်ရလောက်အောင်တော့ သူ့အသက် မကြီးသေး ပေ။ သူ့ရုပ်ရည်သည်လည်း
မရင့်ရော်သေးပေ။

ခေတ္တမျှငေးနေပြီး နှင်းသည် အသက်ကို တဝကြီးရှိက်၍ ရှူလိုက်သည်။
အခန်းနံရံတွင် မြုပ်ထားသော ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးများ ဆီ သို့ ခေါင်းလေးငဲ့ကာ
ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့လေးရပ်နေ သော နှင်း၏ အရိပ်များ သည် ရေမှတသွယ်၊
နောက်မှတစ်မျိုး ၊ ဘေး တိုက်တဖုံ၊ နံရံအဘက်ဘက်တွင် အမျိုး မျိုး
ထင်ဟပ်လျက်ရှိလေသည်။ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် နှင်းသည် လှနေသည်သာ ဖြစ်သည်။
ထိုကဲ့ သို့ လှသော ကြောင့် လည်း ဤအိမ်ကြီးပေါ်သို့ နှင်းရောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ် သည်။

"ယောက်ျားဆိုတာမျိုး ဟာ အားလုံးတူတူပဲ နေမှာ ပါကွယ်၊ အလှမှာ ပျော်
အလှကိုကိုးကွယ် အလှကိုမြတ်နိုး အလှမှာ နစ်မျောနေတဲ့ အလှရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ
ဒီအလှတစ်ခုရိုးရင် နောက်အလှတစ်ခု၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အလှနောက်က သူတို့လိုက်နေကြမှာ
"

နှင်းသည် ရင်ထဲမှပြောရင်း လှောင်ပြုံး လေးကို နာနာကျင်ကျင် လေး ပြုံး

လိုက်မိသည်။ မှန်ထဲမှ သူ့အလှကို ငေးမောကြည့်ရင်း စိတ် အစဉ်က အတိတ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

"ကြီးတော် နှင်း"

မှန်ထဲမှ နှင်း၏ အရိပ်နောက်ကွယ်တွင် နောက်ထပ်အရိပ် ကလေး တစ်ခုပါ ထင်ဟပ်လာသည်။ မော် ဖြစ်သည်။ သူတို့မောင်နှမ သည် သူတို့ဖခင်ရှေ့၌ နှင်းကို မည် သို့ မျှမခေါ်။ ပြောစရာ ဆိုစရာရှိ လျှင် သံပြတ်နှင့် ပြောသည်။ ဖခင်ကွယ်ရာတွင် မူ ကြီးတော် နှင်းဟု လှောင်သံလေးနှင့် ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။ စိတ်ဆိုးသည်ဟု မဟုတ်သော် လည်း နှင်းရင်ထဲတွင် အောင့်အောင့်သွားသည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်က ကြီးတော် ခေါ်ခြင်းကို မည် သည့် အသက်အစိတ်အရွယ် အမျိုး သမီးကမျှ နှစ်သက် လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို သူတို့လည်း သိလိမ့် မည် သာ ဖြစ်သည်။

"အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်"

"ဘယ်သူတွေ လဲ မော်"

"မော်မသိဘူး၊ ကြီးတော် နှင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ လို့ပြောတယ်၊ ၀၀ တစ်ယောက် ပိန်ပိန်နှစ် ယောက် "

မော်သည် စားပွဲစွန်းကို လက်ကလေးနှင့် ဖိထောက်ရင်း ခပ် တိုးတိုးပြောသည်။ မော်သည် နှင်းကို ချစ်ခင်ဟန်မပြသော် လည်း ဇော် လို ရန်မလုပ်ပေ။ အေးအေးနှင့် မှန်မှန်လေး ဆက်ဆံသည်။ မည် သူတွေ များ လာလည်သနည်းဟုစဉ်းစားနေမိရင်း နှင်းသည် ဖြူဝင်းနုနယ်သော မော်မျက်နှာလေးကို ငေးငေးလေးကြည့်မိသည်။ မျက်တောင်ရှည်များ ပေါင်ခတ်ထားသော မျက်လုံးဝိုင်းများ ထဲတွင် နှင်းကို ချစ်ခင်နှစ် လို သော အရိပ်အယောင် လုံးဝမရှိဘဲ အေးစက်နေသည်။

"မော်"

နေရာမှ လှည့်ကာ ထွက်သွားတော့မည် ပြုသော မော်ကို နှင်း က

တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်သည်။ မော်သည် နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ပိပိ လေး စေ့ထားပြီး နှင်းကို စူးစမ်းဟန်နှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

"မော် တို့ကိုမုန်းနေလား"

တိုက်ရိုက်ကြီးမေးလိုက်သော နှင်း၏ မေးခွန်းကြောင့် မော် သည် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

"တို့ကို မုန်းနေသလားဟင်"

နှင်းက ထပ်မေးလေသည်။ မျက်နှာလေး မသိမသာနီနေသော နှင်းကို မော်သည်ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်ပြီးဖျတ်ခနဲမျက်လုံးလွှဲလိုက်သည်။ မော်မဖြေချင်၊ ဘာမှပြန်မပြောချင်၊ မမုန်းပါဘူးဟုလည်း ညာ မပြောလို၊ မုန်းသည်ဟူ၍ လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် မကြေညာလို၊ ထို့ကြောင့် ငြိမ် ငြိမ်ကလေးသာ ရပ်နေလိုက်သည်။ သူလည်း ပညာရှိ ဖြစ်သည်၊ နား လည်ရမည် ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်း ဖြစ်၏ ။

နှင်းသည် မော်မျက်နှာထား တင်းတင်းမာမာလေးကို စူးစိုက် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

"တို့နားလည်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ မော်ရော ဇော်ရော တို့ကို မုန်းတယ်ဆိုတာ တို့သိပါတယ်၊ နားလည်ပါတယ်၊ တို့ကိုယ်တိုင် ငယ် ငယ်တုန်းက မိထွေးလက်ထဲမှာ နေခဲ့ရတော့ မိထွေးဆိုတာနဲ့ မုန်းစရာ ကောင်းသွားတယ်၊ ရွံ့သွားတယ်ဆိုတာကို တို့နားလည်ပါတယ်"

မော်သည် နှင်းကိုတိုက်ရိုက်မကြည့်ဘဲ မှန်ထဲမှအရိပ်ကို စိုက် ကြည့်နေသည်။ သည်လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှပပလေးများ ဆိုလျှင် မိမော်တို့က မျက်စိကျွတ်မတတ် လိုက်ကြည့်တတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ပါးစပ် မှလည်း 'လှလိုက်တာဟယ်' ချစ်လိုက်တာဟယ်နှင့် အော်တတ်သေး သည်။ နှင်းသည်သာ ဖေဖေနှင့် မသက်ဆိုင်လျှင် ဖေဖေကို လက်ထပ် ထားသူမဟုတ်လျှင် မော်ခမျာ မုန်းဖို့နေနေသာသာ ချစ်လို့ဆုံးမည် ပင် မဟုတ်တော့ပေ။

"တို့ကို နားလည်ပါ မော်ရယ်၊ မော်တို့မောင်နှမဟာ ဖခင်ရဲ့ အရိပ်မှာ ခိုနေသလို၊ တို့ကလည်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်ကို ခိုဝင် လာတဲ့သူပါ။ တို့များ ဟာ အရိပ်တစ်ရိပ်တည်းအောက်မှာ နားနေတဲ့သူ အချင်းချင်းပါကွယ်"

နင်းသည် ညင်သာစွာ ပြောလေသည်။ ကြားရသော စကား များ ကို မော်သည် ကောင်းစွာ ပင် မယုံချင်ပေ။ မော်အတွေးထဲရှိ မော် ဖတ်ဖူး ကြားဖူးသမျှ ပုံပြင်များ ထဲရှိ မိထွေးများ သည် စကားကို ညင် သာ ပျော့ပျောင်းစွာ ပြောလေ့မရှိကြပေ။

ဖခင်နှင့် သားသမီးတို့၏ အကြားတွင် ကတုန်းကတိုက်နှင့် ကုန်းချောရန် ကြိုးစားနေတတ်ကြသူများ သာ ဖြစ်လေသည်။

နင်းအောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်အထိ မော်သည် ဘာဆို ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောလိုက်မိချေ။ အခန်းထဲတွင် တစ်ဦးတည်း ငြိမ် ငြိမ်လေးရပ်ကာ နေရစ်ခဲ့မိသည်။

"အလကား စတန့်ထွင်တာ၊ သူ့ကိုယ်သူ သဘောထားပြည့်ဝ တယ်ဆိုပြီး ထွင်တာ၊ အလကားမိန်းမကြီး"

ဇော်ကို ထိုအကြောင်း ပြန်ပြောပြသော အခါ ဇော်က ထအော် လေသည်။ ကျက်လက်စ ကျောင်းစာအုပ်ကလေးကို ဖြန်းခနဲပိတ်ချ လိုက်ပြီး မော်ကို မကျေမနပ်နှင့် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လေသည်။

"မှတ်ထား၊ မသေမချင်းမှတ်ထား၊ မိထွေးဆိုရင် ဘယ်မိထွေးမှ မကောင်းဘူး"

ဖေဖေ မိန်းမယူသည်ကို သူတို့နှစ် ဦးလုံး လုံးဝမကျေနပ်ချေ။ မတားသာ၍ သာ ငြိမ်နေရသော် လည်း မကျေနပ်စိတ်များ သည် ရင်ထဲ တွင် ဗလုံစီထအောင် ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ မိဘကို ပြစ်မှားလျှင် အဝီစိ ငရဲတွင် ချိုး ကပ်အောင် နေရလိမ့်မည် ဟု ကြီးကြီးငွေ့က ခြောက်ထား သည်။ အဝီစိငရဲကို မကြောက်လှသော် လည်း ကိုယ့်အဖေကိုတော့ ဆွေ မျိုး ရင်းချာကြီးမို့ အပြစ်တင်စကား သိပ်မပြောလိုပေ။ အဖေကို အပြစ် မတင်ရသော အခါ ရင်ထဲမှ မကျေနပ်စိတ်များ သည် နဂိုတည်းက ဦး တည်နေသော နှင်းဆီသို့ စုပြုံကျရောက်သွားလေသည်။

"မိထွေးတော် ဂေါတမီ ကတော့ ကောင်းပါတယ်တဲ့ ကိုဇော်ရာ၊

ကြီးကြီးငွေပြောပြဖူးတယ်လေ"

"ဂေါတမီ ကောင်းချင်ကောင်းမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ဂေါတမီ မှ မဟုတ်တာ၊
ချောပြီး ပလီတတ်တဲ့ ချောပလီပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ကောင်း မှာ မဟုတ်ဘူး"

"အဟက်၊ ချောပလီတဲ့"

ဇော် ပြောလိုက်သော အမည် ကို ကြားရသော အခါ မော်သည် ပြုံး
စပ်စပ်ကလေး ဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ စက္ကူဖြူပေါ်တွင် ချော ပလီဟူသော အမည် ကို
ခဲတံနှင့် ဖွဖွလေး ရေး လိုက်သည်။

"ကောင်းတယ် ကိုဇော်၊ အဲဒီ နာမည် နဲ့ သူနဲ့လိုက်တယ်"

အမည် ဘေးတွင် ကနုတ်ပန်းခက် ကွေးကွေး ကောက်ကောက် ကလေးများ ကို
လျှောက်ဆွဲရင်း မော်က ထောက်ခံလိုက်သည်။ သူ့ကို ကြီးတော် ဟု ခေါ်ရုံသာမက
ချောပလီဟု အမည် လှလှလေးပါ ပေးထား ကြောင်း နှင်း သိရလျှင် မည် မျှ
အခံရခက်သွားမည် နည်းဟု စဉ်းစား ရင်း ပြုံးနေမိသည်။

"ချောကလက်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်"

"ဘာရယ်"

"ချောပြီး ကလက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ ကို အစ်ကိုကျော်က အဲဒီ လို
ခေါ်တယ်ဟ"

"ဘယ် အစ်ကိုကျော်လဲ၊ အစ်ကိုမောင်ရဲ့ညီ အစ်ကိုကျော် ဆို တာလား"

"အင်းပေါ့"

အစ်ကိုမောင်သည် ဇော်နေသော ကျောင်းမှပင် ဆယ်တန်း အောင်သော သူ
ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အစ်ကိုမောင်နှင့် မခင်သေးသော် လည်း ဂုဏ်ထူးသုံးခုနှင့် အောင်သော
ကြောင့် ဂုဏ်ပြုပွဲတွင် ဆုယူရသေး သည်ကို ဇော်မှတ်မိသည်။ ဇော်

အလယ်တန်းတက်နေစဉ် အစ်ကိုမောင် တို့ တက္ကသိုလ်များ ပိတ်၍ အားနေသော အခါကစ၍ ဇော်တို့နှစ် ဦး ခင်ခဲ့ ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုမောင်က အအားမနေဘဲ ကျောင်းတွင် ဆရာ အဖြစ်ပြန်လာပြီး လုပ်အားပေးသည်။ မည် မျှခက်သော သင်္ချာပုစ္ဆာပင် ဖြစ်စေ အစ်ကိုမောင် ရှင်းပြလိုက်လျှင် တစ်ခါတည်းရှင်းကာ လွယ် လွယ်လေး ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ယခင်က သင်္ချာချိန်ဆိုလျှင် အိပ်ငိုက်နေ တတ်သော ကြောင့် သင်္ချာညှဉ်းချင် ချင် ဖြစ်နေသော ဇော်သည် အစ်ကိုမောင် လုပ်အားပေးသည့် အချိန်ပိုင်းအတောအတွင်း လေးမှာ ပင် သင်္ချာကို စိတ် ဝင်စားလာသည်။ လစစ်စာမေးပွဲတွင် အမှတ်ပြည့်ရသည်အထိ တိုး တက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း အစ်ကိုမောင်ကို ဇော်က တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာလေး ဆရာမောင်၊ အစ်ကိုမောင် ဟု အမျိုး မျိုး ခေါ်ကာ သဘောကောင်းကြောင်း၊ တော် ကြောင်း ချီးကျူး လေ့ရှိ သော ဇော်စကားများ ကိုပင် အလွတ်ရလုနီး ရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မော်တို နေသော မိန်းကလေးကျောင်းတွင် ကိုဇော်တို့ယောက်ျားလေး ကျောင်းလို လုပ်အားပေး ဆရာငယ်ငယ်လေးများ ရောက်မလာသော ကြောင့် မော် ခမျှာ ဇော်ပြောသမျှ အစ်ကိုမောင် ပုံပြင်များ ကို တငေးတမော နား ထောင်ရသည်။ အစ်ကိုမောင်ဟူသော ကိုဇော် ဆရာကို စိတ်ထဲ မှနေပြီး အလိုလိုရင်းနှီးရသည်။

အစ်ကိုမောင် လုပ်အားပေးပြီး၍ ပြန်သွားသော်လည်း ဇော်နှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ပေ။ အစ်ကိုမောင့်အိမ်သို့ မကြာခဏသွားလည် တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် အစ်ကိုမောင်တက္ကသိုလ်တက်သည်ရော ဘွဲ့ရ သည်ရော၊ ဘွဲ့ရပြီးသော်လည်း အလုပ်မရသေးသည်ကိုရော ယခုအခါ ဘောက်ထော်ဘက်တွင် ဒြဲကလေးဝယ်၍ ဒြဲစိုက်စားနေသည်ကိုရော သူ့ညီ တစ်ယောက် ကိုပါ ကျောင်းထားပေးနေရသည်ကိုရော ဇော် အကုန် သိခဲ့သည်။ ဇော်သိသော အခါ ထုံးစံအတိုင်း မော်လည်း အကုန် သိရလေ သည်။

အစ်ကိုမောင့်ကို သုံးလေးခါသာ မြင်ဖူးသော်လည်း ဇော်နှင့် ရင်းနှီးသည့်နည်းတူ မော်စိတ်ထဲတွင် လည်း တရင်းတနှီး ဖြစ်နေသည်။

"ဒီတစ်ခေါက် ကိုဇော် အစ်ကိုမောင့်ဆီသွားရင် မော်လည်း လိုက်ချင်တယ်ဟာ"

"ဘာလုပ်ဖို့"

"အလည်ပေါ့ကွာ ကိုဇော်ကလဲ၊ သူ့ခြံထဲမှာ စံပယ်တွေ အများ ကြီးဆို၊ အပင်တွေ လည်း အစုံရှိတယ်ဆို"

"မလိုက်ပါနဲ့၊ မိမော်ရာ၊ ငါစာမေးခဲ့ရင် နင့်ကို အားလုံးပြန်ပြ ပေးသားပဲ၊ စံပယ်လည်း နူးခဲ့ပါမယ်၊ ပိန္နဲသီးစားရရင်လည်း တစ်ဝက် ယူခဲ့မယ် ဟာ"

"ကိုဇော်ကလဲကွာ"

မော်သည် မကျေနပ်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုသွားသော် လည်း ဇော် က မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူတို့ သွားသော အချိန်တွင် အစ်ကိုမောင်တစ်ဦးတည်းရှိလျှင် ကိစ္စမရှိ။ အစ်ကိုမောင်၏ ညီ အစ်ကို ကျော်ပါ ရှိနေမည် ကို စိုးရိမ်သည်။ အစ်ကိုကျော်သည် မိန်းမလှလေးများ ကို မြင်လျှင် ရှိခနဲလေချွန်ကာ တငေးတမော လိုက်ကြည့်တတ်သူ ဖြစ် သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီးသော အခါ ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်လုံး အလှကို ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် ဝေဖန်ချက်ပေးလေ့ရှိသည်။ သူ့ညီမလှလှလေး ကို အစ်ကိုကျော်က ပြုံး စပ်စပ် မျက်နှာပေးနှင့် သိမ်းကုံး ကြည့်မည် ကို ဇော် မလိုလားပေ။ ထို့ကြောင့် မော်က လိုက်ချင်သည်ပြောတိုင်း မရအရ ဖြုဖတ်ချပြီး ထားခဲ့လေ့ရှိသည်။

"အစ်ကိုမောင်တို့က ယောက်ျားတွေ ချည်းပဲ နေတာ"

"အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လဲ"

မော်က ကက်ခနဲပြန်မေးသည်။ အစ်ကိုမောင်၏ ခြံတွင် စိုက် ထားသော သစ်ပင်ပန်းမန်များ အကြောင်း အစားရဝခမန်း ကြားဖူးသော် လည်း တစ်ခါမျှ လိုက်မသွားရ၍ မကျေနပ်ပေ။

"မိမော်၊ နင်က ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ တော် ကြာ အစ် ကိုကျော်က ပိုးနေမှာ စိုးလို့ သိလားဟ သိလား"

"ပိုး ပိုးပေါ့၊ ပိုးတော့ ဘာ ဖြစ်လဲ"

ဇော်က ချောသလိုလို မာန်သလိုလို ပြောသော အခါ မော်သည်

လက်ထဲမှခဲတံလေးကိုပစ်ချပြီး နေရာမှဆောင့်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ဇော် ကို မျက်စောင်းခဲရင်း
မကြားတကြား ပြန်ပြောသည်။ ထိုနောက် ချာ ခနဲလှည့်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။
အခန်းတံခါးကို ဝုန်း ခနဲမြည် အောင်ဆောင့်ပိတ်သွားသံကိုကြားရသော အခါဇော်သည်
ခေါင်း ကို စုံကုတ်ရင်း ယောင်ချာချာလေးနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

*